ACTUALITATEA ÎN CICLISM

● LA BRĂILA: campionatele naționale

● LA BRAȘOV: a XV-a ediție a „Cupei Voința”

Vineri și duminică se desfășoară la Brăila finalele campionatelor naționale de ciclism. Vineri este programată proba olimpică de 100 km contratimp pe echipe — în care protagoniste sînt formațiile Dinamo și Steaua, la seniori, iar duminică — pe un circuit situat în centrul orașului — se dispută proba de semifond, în care toți cei înscriși sînt... favoriți.

În cadrul unei conferințe de presă, care a avut loc ieri la hotelul Victoria, organizatorii celei de a XV-a ediții a „Cupei Voința” — Oficiul sport UCECOM — ne-au informat că întrecerea se va desfășura între 18 și 21 august (5 etape pe șoselele din jurul Brașovului) și va avea la start, alături de cei mai buni rutieri români, cicliști din Bulgaria, R.F. a Germaniei, Italia, Polonia și Ungaria. Este probabilă și participarea unor alergători din R.S. Cehoslovacia.

„Mușchetarii” înaintea ultimei etape a diviziei A

Activitatea competițională la scrimă se va încheia la sfîrșitul acestei săptămîni, cînd este programată ultima etapă a diviziei A. Întrecerile vor fi găzduite de sala Progresul din str. dr. Staicovici nr. 44, sîmbătă și duminică, începînd de la orele 8.30.

ÎNSEMNĂRI DIN COPENHAGA

PE PLAN MONDIAL — RELANSARE ÎN SPORTUL CAIACULUI ȘI CANOEI

În pofida numărului mic de medalii, echipa României păstrează constanța valorică și poziția de prestigiu

Încă înainte de coborirea marelui pavoaz de la Bagsvaerd după ediția a VIII-a a campionatelor mondiale de caiac-canoe erau deslușite, înlesnind prevederea unor concluzii importante pentru cei care activează direct în acest sport sau îl urmăresc cu interes progresul.

Primele însemnări recapitulează, de aceea, cîteva momente — credem — esențiale pentru comentarea și aprecierea ediției „Bagsvaerd” a competiției mondiale. Să notăm, așadar, prezența la startul celor 16 probe a 359 de sportivi reprezentînd 27 de țări (participare record !). *Este fără îndoială, o concludentă manifestare a interesului evident crescut manifestat pe plan mondial pentru acest sport.* Am putea adăuga și posibila reprezentare în viitor a echipei din Coasta de Fildeș (mai mulți observatori au fost, de altfel, la Copenhaga), dar nu acesta este cel mai important lucru. A plăcut, înainte de toate faptul că o *serie de echipaje* — altădată prezențe simbolice la marile competiții — *au dovedit un progres real, unele intrînd chiar în lupta pentru medalii.*

Chiar înainte de campionatele lumii, cu prilejul numeroaselor regate internaționale s-a văzut limpede că la Copenhaga sportul caiacului și canoei își va afirma puternic personalitatea, noile dimensiuni. Pleda pentru această concluzie faptul că *apăruse un mare număr de tineri, că starturile diferitelor probe erau extrem de populate, că aproape fără excepție echipele erau dotate cu ambarcațiuni excelente, de ultimul tip.* Și era, de aceea, de așteptat ca la Bagsvaerd să asistăm la o relansare a caiacului și canoei mondiale. Ceea ce s-a și întîmplat !

Se știe, echipa Uniunii Sovietice — care de la CM de la Jajce din 1963 se menține într-un progres remarcabil — a dominat autoritar întrecerile de la Copenhaga și este, la această oră, imbatabilă. În tribunele de la Bagsvaerd se vorbea chiar de o posibilă competiție *Uniunea Sovietică—Restul Lumii* la caiac-canoe ! Ce s-a întîmplat însă cu celelalte echipe ?

Se poate aprecia, după analiza reprezentării în probe, ca și după cea a timpilor realizați de diferitele echipaje, că *aproape toate echipele au înregistrat creșteri valorice,* dar într-un alt ritm, desigur și acesta diferențiat de la o formație la alta.

La edițiile anterioare ale CM se făcea cu destulă ușurință calculul anticipat al titlurilor și medaliilor, doar cîteva țări emițînd pretenții îndreptățite la partea superioară a clasamentelor celor 16 probe. Acum nu se mai poate! Cea mai bună dovadă o constituie faptul că pe tabelul medaliaților de la Bagsvaerd și-au scris numele sportivi din numeroase țări: România, Ungaria, Suedia, R. D. Germană, Danemarca, Polonia, Olanda, Belgia, Austria, Norvegia, R. F. a Germaniei, Cehoslovacia, Bulgaria (pentru prima oară !).

Revenită în activitatea de performanță după o absență de un an, caiacista Pinaeva a cîștigat autoritar finala probei de 500 m.
Telefoto: A.P.-AGERPRES

Pentru evaluarea corectă a raporturilor de forțe existente acum în sportul caiacului și canoei este însă nevoie și de precizarea că dacă unele echipe (Suedia — în primul rînd, Polonia, Danemarca, Austria, Norvegia, Cehoslovacia ș.a.) au marcat o formă — sau o revenire — spectaculoasă, *altele — printre care Ungaria și România — nu s-au prezentat, din diferite motive, la nivelul maxim al posibilităților lor, favorizînd prin aceasta departajările finale de care aminteam.*

Cum a evoluat, în acest context, echipa noastră reprezentativă și cum privim rezultatele obținute ? Întrebările sînt, desigur, firești și reclamă răspunsuri ample. Vom încerca astăzi doar o apreciere de ansamblu, urmînd ca în numerele viitoare să punem în discuție perspectivele olimpice, comportarea pe grupe de probe și alte probleme, care ni se par utile înaintea concluziilor oficiale pe marginea recent încheiatelor campionate mondiale.

Bilanțul cifric își are, desigur, puterea lui de exprimare: *două titluri mondiale, două medalii de argint și una de bronz. Se poate spune că înseamnă prea puțin, dacă ne gîndim la Jajce și la Grünau. Se poate pune semnul egalității dacă raportarea este făcută la campionatele europene de anul trecut de la Himki.* Credem, însă, că nu doar numărul de medalii trebuie să conducă la aprecieri privind evoluția echipei noastre la CM de la Copenhaga. Cu atît mai mult cu cît evitarea a două greșeli tactice (la K2—500 m și C 1—10 000) puteau dubla acest bilanț. Poate că, atunci, comentariile ar fi fost diferite, dar concluziile în fondul lor general trebuiau să fie aceleași.

Așadar, să spunem direct că la Bagsvaerd echipa României *a arătat că progresul pe care l-a realizat nu l-a egalat pe cel al altor echipe* (excepție făcînd selecția și pregătirea pentru probele de canoe). Deși inițial sportivii români erau înscriși la toate cele 16 probe s-a renunțat la participare — din diferite motive printre care însă și lipsa de valoare — la K 1—10 000 m. Ceea ce a constituit handicapul important a fost, însă, *slaba acoperire valorică a altor probe în care am fost reprezentați* și evoluția nesatisfăcătoare a unor echipaje care au obținut rezultate cu mult sub așteptări (K 1—500 m, K 1—1000 m, K 4—10 000 m, K 4—1000 m). În unele cazuri este vorba de limite de moment ale performanței, în altele de greșeli tactice, în altele de lipsă de mobilizare. De aceea credem că se putea mai mult, că *sportul caiacului și canoei din țara noastră are încă resurse și că indiferent de numărul titlurilor sau al medaliilor cîștigate își păstrează constanța valorică și poziția de prestigiu pe plan mondial.* Rămîne doar ca resursele de care aminteam să fie mai bine valorificate de federația de specialitate, de antrenori, dar și de sportivi pentru că în final de abnegația, de pasiunea și de capacitatea de muncă a acestora depinde reușita tuturor măsurilor de selecție, pregătire și reprezentare. Și dacă specialiștii noștri au acum motive să mediteze la orientarea tehnică de viitor, sportivii — indiferent de poziția pe care o ocupă în prezent în ierarhia valorică a echipei — au, la rîndul lor, foarte multe lucruri de pus la punct, mai ales în ceea ce privește răspunderea ce le revine o dată cu includerea în lotul național. Dar, cum spuneam, vom reveni.

Dan GARLEȘTEANU

LUNGA VARĂ SPORTIVĂ

Nu mă așteptam la un asemenea sezon telesportiv, după apatia în care căzusem cu toții, spectatori și teleaști, în perioada postmexicană. Scriam mai ieri că redacției sportive îi pierise pofta de viață — și azi nu e zi fără sport ! Măcar de ar dura — cum zicea mama lui Napoleon, femeie sănătoasă la minte, care știa ea ce știa. E o asemenea supraproducție de sport, încît ne putem permite să dăm ore întregi de caiac-canoe din care nu ne alegem cu nimic memorabil pentru ochi. De departe — căci planurile generale erau interminabile — am asistat la un joc cu puncte negre care se mișcau pe o cîmpie alburie. Treceau minute lungi pînă vedeam și noi un chip de om. Radu Urziceanu — ochi fin și avizat — a resimțit ca și noi lipsa spectacolului, el însuși era enervat sîmbătă și de lipsa unor informații consistente venite de la fața locului, ceea ce-l obliga să mobilizeze pauzele cu mari eforturi. Mi-a plăcut sinceritatea sa: „...nu vedem imagini pasionante, e adevărat, dar mi se par interesante lupta tactică și peisajul !” Așa era: peisajul era minunat, tactica — parcă se întîmpla ceva și cu tactica, dacă ni se explica despre ce-i vorba. Duminică, lucrurile s-au îndreptat cît de cît, mulțumită probelor de viteză, mai scurte și dotate cu o mira de control care permitea să știm cîte ceva despre ce se petrece pe apă, la capătul lumii. Oricum, a comenta din studio un spectacol care se desfășoară atît de departe, e un păcat — fie el justificabil — care se scrie sus, în cartea de muncă a televiziunii. Pînă la urmă, voi spune că fetele acelea cu coifuri și pas șăgalnic, care aduceau medaliile — mi-au plăcut la nebunie.

La drept vorbind, vremea e a atletismului. Cu el ne-am putea scoate toate pîrlelile, ne-am deconecta, ș.a.m.d. Aș sta oricît — între două campionate, firește — să văd un stadion pe care se desfășoară un concurs atletic. E superb. E atît de frumos încît transmisia bogată de duminică mi s-a părut chiar cursivă, decentă, condusă cu grijă emoționantă de Țopescu. El a cerut regiei să vină aici, să plece acolo, să nu uite..., să revină... — și regia, nu o dată, l-a ascultat. Au fost multe imagini oarecari, cam cenușii, cam confuze, fără elocvența chipului — dar le iert, fiindcă străduința a fost reală. Nu putem fi, peste noapte, maeștri în transmisii de atletism. Înțeleg. Ne trebuie atleți și concursuri. Ne trebuie teleaparatură specializată. Dar ce facem cu tehnica informației ? Repet: atletism fără cifre, fără rezultat imediat e o iluzie caligrafică, o vorbă frumoasă, gimnastică plicticoasă. Sub vocile lui Țopescu și Mărășescu — oameni care știau ce vor — am auzit încontinuu glasul crainicului de pe stadion. Omul acela, în loc să informeze, mobiliza spectatorii: „țineți pumnii pentru”... „faceți așa, acum așa” etc. Omul acela credea că dragostea pentru atleții noștri poate înlocui informarea competentă. Nu. Sînt două idei distincte. Țopescu a dat un bun exemplu în transmisiile de box, cînd a deplîns „victoria” acordată pe nemerit lui Moraru, vineri. N-avem nevoie de asemenea „compensații”. Iar sîmbătă noapte am avut parte de înfrîngerea lui Alexe... Foarte bine că nu s-a ocolit înregistrarea unei înfrîngeri, fie ea a unui campion. Mai ales a unui campion. Nu ne putem educa patriotismul sportiv zburînd doar din victorie în victorie.

Luni noapte, am revenit la fotbal și încă în groapa cu lei. Obiectiv. Ideea e foarte bună — să revedem, „la rece”, ce a fost acolo, pe vulcan. Mi se îngăduie, însă o părere cu totul și cu totul intimă ? Ezit s-o divulg, dar hai — mă arunc în apă: mi s-a făcut cam lehamite de discuțiile post-mexicane. Nu doresc să scandalizez — dar, cînd văd cu cîtă încrîncenare se mai polemizează, cu cîtă patimă se cer capete, cu cîtă plăcere meschină se fac ironii groase la adresa unor oameni ca toți oamenii, cu cîtă încăpățînare se zgîndăresc răni care ar trebui lăsate să se cicatrizeze în tăcere, cu ce poftă diabolică se încearcă demonstrarea unui eșec acolo unde n-a fost de loc eșec, cînd văd toate astea mă cuprinde un greu de mărturisit plictis. N-am obiecții, deci, la tonul ales de Urziceanu și Ef. Ionescu în comentariul lor: ton de șuetă amicală, plăcută, la o cafeluță — evitînd supărările, ocolind polemica inutilă. Se poate și așa... Dar — vorba lui Urziceanu, la un moment dat — „știu eu ce să mai spun ?”

BELPHEGOR

Patru ani consecutiv pe ultimul loc în campionatul balcanic al juniorilor!

● „Selecția și pregătirea în școlile sportive, cele mai importante cauze”, declară antrenorul federal prof. C. Dirjan ● A progresa lent, înseamnă a rămîne în urmă ● Investigațiile medicale și probele de control dezvăluie slaba capacitate de efort ● Se impune o restructurare a activității școlilor sportive

Iubitorii baschetului au aflat cu mîhnire de înfrîngerile catastrofale suferite de reprezentativa de juniori a țării noastre la campionatul balcanic recent disputat la Rjeka unde, pînă la urmă, s-a clasat pe ultimul loc, așa cum, de altfel, s-a petrecut și la edițiile din 1967, 1968 și 1969 ale competiției. În dorința de a afla cauzele acestor rezultate total nesatisfăcătoare, care îngrijorează profund, atît prin proporția insucceselor cît și prin lipsa de perspectivă reieșită din cele petrecute, ne-am adresat persoanei celei mai competente în domeniul respectiv, prof. **Constantin Dirjan,** antrenorul echipei naționale de juniori și antrenor federal pentru problemele de juniori și tineret.

— Care credeți că sînt principalele cauze ale clasării formației României pe ultimul loc la campionatul balcanic ?

— Prima și CEA MAI IMPORTANTĂ o consider SELECȚIA ȘI PREGĂTIREA ÎN ȘCOLILE SPORTIVE. DIN CELE 56 DE SECȚII de baschet ale acestor unități NU AU PUTUT FI SELECȚIONAȚI DECÎT 4 JUCĂTORI DE 2 M SAU APROPIAȚI DE ACEASTĂ ÎNĂLȚIME, iar cît privește **progresul juniorilor noștri,** comparativ cu cel al iugoslavilor, **este foarte mic.** Saltul calitativ al baschetbaliștilor iugoslavi a fost vădit sub raport fizic, tehnic și tactic (insist asupra acestei ordini), în vreme ce la juniorii noștri s-a observat un progres mai mult din punct de vedere tactic și mai puțin tehnic și fizic. CAUZA RĂMÎNERII ÎN URMĂ (pentru că, în actuala conjunctură a evoluției internaționale a baschetului, a progresa lent înseamnă a rămîne în urmă) O CONSTITUIE VALOAREA SCĂZUTĂ A ANTRENAMENTELOR (ca volum, conținut și complexitate) EFECTUATE ÎN SECȚIILE ȘCOLILOR SPORTIVE.

— Această constatare ați făcut-o la începutul pregătirii sau pe parcursul competiției de la Rjeka ?

— Bineînțeles, chiar din primele zile ale stagiului de pregătire, cînd, datorită sprijinului primit din partea medicului lotului, dr. T. Minescu, am remarcat capacitatea foarte scăzută la efort a jucătorilor români. Investigațiile medicale și probele de control au fost clare în această privință și ne-au determinat să facem tot posibilul pentru a recupera din handicap. Am avut condiții de pregătire excepționale, nu am pierdut nici unul din cele 50 de antrenamente efectuate în 28 de zile și, la terminarea stagiului de pregătire, normele de control și notațiile medicului indicau un progres evident al capacității de efort (n.n.: caietul dr. Minescu atestă afirmația). Dar, ÎN 28 DE ZILE NU POȚI ELIMINA TARELE CU CARE JUNIORII VIN ÎNTR-UN LOT NAȚIONAL și, ca urmare, ei nu au putut face față unor echipe superioare ca talie, robustețe, pregătire tehnică și tactică. Iugoslavii, de pildă, nu au pierdut aproape nici o minge în atac, iar sub panoul nostru voleibolau de parcă jucau... volei. Mai trebuie să spun că JUNIORII NOȘTRI s-au demoralizat repede și, ÎN LOC SĂ COMPENSEZE HANDICAPUL de care aminteam PRINTR-O COMBATIVITATE SPORITĂ, AU CEDAT LUPTA INADMISIBIL DE UȘOR.

— După cîte știm, aceste observații datează de mai mulți ani. Or dumneavoastră, ca antrenor federal, ar fi trebuit să luați de multă vreme măsurile de rigoare...

— **În limita posibilităților, am încercat să imprim antrenorilor o linie modernă de antrenament,** insistînd asupra necesității pregătirilor cu volum, intensitate și complexitate sporite. Au fost trimise circulare, planuri de muncă, au fost date indicații metodice, dar numai la Cluj, Tg. Mureș, Constanța și la Școala sportivă nr. 2 București s-a făcut ceva din ce s-a solicitat. Cu prilejul fiecărei competiții de juniori și la fiecare consfătuire, s-au repetat indicațiile, au fost aduse critici, dar fără folos. **Antrenorii echipelor școlilor sportive continuă să considere ca principal scop cîștigarea unui titlu de campion național sau județean și atît.**

— De ce nu ați sancționat pe cei care nu și-au făcut datoria ?

— Antrenorii școlilor sportive sînt salariați ai Ministerului Învățămîntului. Noi am solicitat măsuri, dar pînă acum nu s-a găsit nici o modalitate pentru ca antrenorii să-și facă datoria așa cum se cuvine.

— Au fost și alte cauze care au determinat înfrîngerile la scor suferite la Rjeka ?

— Da. De pildă, faptul că toate celelalte echipe, dar mai ales cele ale Greciei și Turciei, au venit cu jucători maturi, unii de 24—25 de ani.

— Prin prisma celor relatate de dv., ce perspective credeți că are baschetul nostru de performanță ?

— Perspectiva poate fi creată de capacitatea și conștiinciozitatea antrenorilor. **Atîta vreme cît vor lucra cu elevii lor pentru scopuri minore, locale, nu vom avea jucători de clasă internațională.** Într-un lot național nu poți recupera ce nu se face în secțiile școlilor sportive. În plus, **socotesc necesar ca cei mai buni juniori să joace în echipe de seniori, ceea ce le-ar crea un plus de experiență, de maturitate.** În selecționata Iugoslaviei, de pildă, primii 5 jucători evoluează ca titulari în echipe de seniori, fapt care s-a făcut din plin simțit. Și noi avem juniori talentați, ca Niculescu, Braboveanu, Berceanu, Poleanu, Scutaru, Cernat, Oțelac, Barna ș.a., dar, pentru a atinge o valoare internațională, ei trebuie să se pregătească în conformitate cu cerințele antrenamentului modern. **Acum talentul nu mai este suficient pentru a ajunge un mare jucător. Se cere muncă, muncă și iar muncă.**

★

Raliindu-ne întru totul la cele exprimate de prof. C. Dirjan, amintim că ziarul nostru a semnalat deseori gravele lipsuri manifestate în activitatea de selecție și de pregătire a tinerilor baschetbaliști. Cu prilejul unor întreceri internaționale, a unor turnee finale ale campionatelor naționale de juniori și școlari, ziarul Sportul a tras repetate semnale de alarmă, rămase, din păcate, fără rezultat. Urmările se văd și nu fac decît să confirme că SECȚIILE DE BASCHET ALE ȘCOLILOR SPORTIVE NU ÎȘI ÎNDEPLINESC ROLUL PENTRU CARE AU FOST CREATE, **ceea ce ne determină să solicităm** ca FORUL DE RESORT DIN CADRUL MINISTERULUI ÎNVĂȚĂMÎNTULUI, ÎN COLABORARE CU FEDERAȚIA DE BASCHET, SĂ ANALIZEZE SITUAȚIA ACTUALĂ ȘI SĂ RESTRUCTUREZE ÎNTREAGA CONCEPȚIE A ACTIVITĂȚII ȘCOLILOR SPORTIVE. Pentru că, în esență, acestea sînt, mai bine zis ar trebui să fie, principalele pepiniere ale baschetului nostru de performanță. Altminteri căderea va continua inevitabil.

D. STANCULESCU

Tineretul a dominat întrecerile seniorilor

● La prima selecție doar 6 candidați pentru C. E. ● Alcătuirea echipei feminine pentru Balcaniadă ridică probleme dificile

Ediția „naționalelor” de înot recent încheiată în bazinul din parcul Dinamo s-a caracterizat printr-un viguros asalt al „noului val”, ai cărui reprezentanți nu s-au mai mulțumit ca în anii trecuți cu locuri fruntașe, ci au intrat direct în lupta pentru tricourile de campioni. Eugenia Cristescu (12 ani), Liliana Dan, Rodica Petruică sau Anca Groza (14 ani), aparținînd grupelor de copii, Eugen Almer, Mircea Hohoiu, Liliana Burlacu, Lucia Radu din generațiile imediat următoare (ca vîrstă) și-au materializat buna pregătire prin succese incontestabile. Este un semn bun, care ne lasă să întrevedem perspectivele schimbului de mîine al înotului românesc.

În domeniul performanței — o singură cifră ieșită din comun, cea realizată de Eugen Almer (4:21,1) la capătul cursei de 400 m liber, cu care reșițeanul a reintrat în posesia recordului național. Pînă la Balcaniadă însă — este de părere antrenorul Gh. Dimeca, care, puțin afectat de înfrîngerea lui Slavic, ne-a declarat că bucureșteanul său este capabil să înoate la Atena această distanță în 4:19,0. În general rezultatele primilor clasați în probele masculine sînt de o valoare medie pe plan internațional. Nu e mai puțin adevărat însă că antrenorii nici nu așteptau la această ediție (pentru prima oară programată la începutul lunii august) obișnuita avanlașă de recorduri. Să nu uităm că Jocurile Balcanice, obiectiv important pentru acest sezon, vor avea loc peste aproximativ 3 săptămîni, iar „europenele”, cînd performerii noștri ar trebui să atingă o formă optimă, abia în prima decadă a lunii septembrie.

Îngrijorător de slabe însă ni s-au părut (exceptînd doar timpii Agnetei Șterner) rezultatele din probele feminine. A mai trecut un an și revirimentul mult trîmbițat al înotătoarelor întîrzie să devină o certitudine. Sprinterele cîștigă cu 66,8 (100 m) și 2:26,8 (200 m), la bras abia se coboară sub 3 minute, iar spatistele au ajuns doar la cifrele pe care Cristina Balaban le realiza în urmă cu 5—6 ani! Dificultățile de a alcătui o echipă națională, care să facă față selecționatelor Iugoslaviei și Bulgariei, net superioare, sînt cît se poate de evidente, astfel că la Atena, avantajul pe care-l mai deținem față de adversari în probele masculine nu se anunță suficient pentru a repeta succesul general de la Izmir (1969). Iată un motiv foarte serios pentru care problema alcătuirii lotului ce se va deplasa la Balcaniadă trebuie privită cu toată seriozitatea, chiar și o singură defecțiune putînd avea ca urmări pierderea competiției în care pornim, totuși, cu prima șansă.

Cele 4 zile de concurs de la Dinamo au permis tehnicienilor o primă selecție a lotului care ne va reprezenta la C.E. de la Barcelona. Dacă ar fi să apreciem după acest examen, singurii candidați cu posibilități de a se califica în finale ar fi Marian Slavic, Eugen Almer, Vasile Costa și Agneta Șterner și lor li s-ar mai putea adăuga, pentru completarea ștafetei mixte, Albert Covaci și Mircea Hohoiu. Listele vor rămîne deschise însă pînă la campionatele naționale ale juniorilor, programate la sfîrșitul acestei săptămîni, întrucît ultimul termen de înscriere pentru „europene” este 12 august.

— a.v. —

CE SE FACE PENTRU SPORT ȘI RECREAȚIE?

(Urmare din pag. 1)

— Există reținere la salariați. Sînt foarte mari tentațiile orașului. Paradoxal, oamenii vîrstnici se arată mai receptivi la apelurile noastre. Duminica trecută, de pildă, un meci de fotbal între secțiile Mecanic 1 și Mecanic 2 a adus mai mulți spectatori decît partidele oficiale ale divizionarei noastre C. Noi ne axăm activitatea mai mult pe înot, fotbal și atletism. În sarcina U.T.C. și Sindicatului revin excursiile. S-au făcut pînă acum călătorii la barajul Vidraru, Poiana Brașov, Tușnad. Pentru duminică avem 80 de înscriși într-o excursie la Cheia. Deocamdată. În rest, activitatea obișnuită la ștrand și, cine dorește, volei, atletism...

Puțin !

DATORI FAȚĂ DE MIȘCAREA ÎN AER LIBER

De cîteva minute ne aflăm în biroul tovarășului Gheorghe Iulian, secretarul asociației sportive a Uzinelor de prelucrare a maselor plastice din Capitală.

— Cum organizăm la sfîrșitul săptămînii timpul liber al amatorilor de sport ? Turiștii sînt clienții noștri de bază. Simbătă și duminica trecută, un grup de 18 salariați, condus de inimosul activist voluntar, Dan Radu, a făcut o excursie la Piatra Arsă. Sîmbăta și duminica viitoare se pleacă la Oltenița și Ostrov, călătoria efectuîndu-se cu trenul și vaporul. De mai multă vreme ni s-a repartizat, de către comitetul sindical, un fond de rulment, din care cumpărăm biletele de transport, urmînd ca beneficiarii să achite în rate costul lor. Cu toate acestea, n-am reușit să lărgim mai mult grupul excursioniștilor obișnuiți. În altă ordine de idei, inițiem din cînd în cînd diverse concursuri.

Din discuțiile purtate, apoi, cu muncitori și funcționari a reieșit că în materie de sport, preferințele multor tineri de la această uzină bucureșteană sînt: înotul, voleiul și fotbalul.

„Drumețiile în provincie sînt încă greu accesibile. O excursie în Nordul Moldovei, de pildă, costă circa 400 lei. Ar fi bine primită și o ieșire în jurul Capitalei, la Argeș sau Cernica, unde putem înota sau juca volei” (LIVIU TOMA — strungar). **„Dacă ni s-ar da un teren viran, am fi dispuși noi, tinerii, să-l amenajăm pentru sport. Duminica și în celelalte ore de răgaz am organizat jocuri de volei sau fotbal intersecții. Așa că ne petrecem timpul cum putem”** (MARIAN LEVINȚA — matrițer): **„E de la sine înțeles că îmi plac distracțiile în grup și, deși, am lucrat în schimbul de noapte, duminică mi-ar fi făcut o mare plăcere să stau undeva în aer liber, să joc fotbal sau să mă întrec la înot cu prietenii. Din păcate, am fost nevoit să mă duc singur la cinematograf”** (GHEORGHE IONIȚĂ — operator).

Ne oprim aici pentru că numărul celor care și-au exprimat dorința de a se relaxa în ziua de odihnă înotînd sau jucînd volei și fotbal este foarte mare. Prin urmare, constatăm că membrii consiliului asociației sportive Viitorul Mase Plastice rămîn încă datori pasiunilor pentru excursiile duminicale în împrejurimile imediate ale Capitalei, unde se pot organiza diferite întreceri sportive.

PLUS ȘI... MINUS !...

Brașov... Două mari întreprinderi cu o frumoasă tradiție sportivă, Tractorul *și* Steagul roșu. *Ce oferă ele tineretului, masei de salariați în domeniul activității recreative acum, în plin sezon estival ?*

La „Tractorul”, de pildă, duminica trecută a fost organizată o mare acțiune cultural-sportivă, cu participarea a peste 3 000 de salariați. A avut loc, mai întîi, un meci de fotbal, unul din multele care fac să trăiască o competiție cu mare trecere între tinerii și vîrstnicii de aici — Tractoriada. Ați înțeles, desigur, că este vorba de o competiție fotbalistică, pe secții și sectoare de muncă. În continuare, cîteva demonstrații de box și scrimă. Protagoniști, reprezentanții asociației sportive. Aplauze și pentru unii și pentru alții. Totul, în ambianța cuceritoare a parcului „Noua”.

Și tot acolo, la ștrand animație neobișnuită. Preferințe împărțite între plajă, înot și plimbări cu barca.

Partea artistică a fost susținută de cele 12 echipe ale întreprinderii — orchestre, soliști de muzică ușoară și populară. A fost realmente o zi plăcută pentru toți cei 3 000 de salariați ai „Tractorului”. Pe 16 august acțiunea se va repeta...

Asta, în timp ce la „Steagul roșu” este liniște. O liniște care spune mult. Organizatorii sportivi au uitat de obligațiile lor. Nimic duminica trecută, nimic și în ultima zi a acestei săptămîni. O tradiție a activităților sportive de masă care se destramă. Nu-i păcat ?

ÎNTRE CERERE ȘI OFERTĂ...

Combinatul de tricotaje nr 1 din Capitală. Pentru cine nu cunoaște încă noua titulatură, să o amintim pe cea veche — Fabrica de confecții București.

Locul de muncă a peste 10 000 de salariați, în imensă majoritate femei. Ce acțiune sportivă deosebită le-a rezervat asociația ?

Răspunsul este greu de aflat. De mai multe ore, ușa sediului asociației sportive este închisă. Președintele Tudor Conțu nu-i de găsit. Aceeași situație la sindicat, la comitetul U.T.C.

Eram pe cale să renunțăm la sondaj, cînd ne-a ajutat să aflăm răspuns la întrebare, tov. Nemeș, președintele Sectorului 7 pentru educație fizică și sport. Este organizația care coordonează activitatea sportivă a acestei asociații.

— Duminică, un număr de 50 de salariați din combinat au fost în excursie la munte și la mare...

Cifra ni s-a părut cu totul insignifiantă. Am cerut lămuriri.

— Cererile au fost, însă, cu mult mai mari, de ordinul sutelor. Dar, ce să facem, atît ni s-au aprobat. La drept vorbind, Combinatului i s-a acordat o favoare — o treime din numărul total al locurilor...

— Și duminică ?

— Duminică, alte salariate vor călători către stațiunile de pe Valea Prahovei sau de pe Litoral. Numărul este greu de precizat. Poate 100, poate mai mult, depinde cîte locuri se vor repartiza...

Desprindem o dificultate obiectivă: tinerele de la Combinatul de tricotaje nr. 1 — și, desigur, și din alte mari întreprinderi — sînt dornice să-și petreacă o zi pe săptămînă în afara orașului, în aer liber, în vecinătatea munților sau a litoralului însorit. Se ivesc însă greutăți: numărul biletelor este drămuit. De aici o frînă în dezvoltarea gustului pentru excursii, pentru drumeții. Cei în cauză, cei în drept, nu pot interveni ? Sîntem doar în plin sezon estival...

Sondaj efectuat de
Valeriu CHIOSE, Tiberiu STAMA, Mihai BIRĂ și Tr. IOANIȚESCU

Meci internațional la Cluj

La Cluj s-a desfășurat întîlnirea de atletism dintre echipele masculine și feminine ale orașelor Kutna-Hora (Cehoslovacia) și Cluj. Deși lipsiți de aportul decatloniștilor, al atleților din lotul republican de juniori și al celor de la Liceul „N. Bălcescu”, clujenii au cîștigat totuși atît la femei cît și la bărbați cu 41—30, respectiv 95—94. Cu acest prilej Ileana Silai a egalat recordul național în proba neclasică de 300 m cu 38,8 s. Promițătoare evoluția lui Adalbert Darvaș la 200 m unde devine al doilea performer român al anului. Iată cîteva din rezultatele înregistrate: BĂRBAȚI: **100 m.** Ad. Darvaș 10,5; **200 m** Ad. Darvaș 21,4; **400 m** V. Majdik 50,3; **800 m** V. Brousil (KH) 1:55,8; **1 500 m** V. Brousil 3:58,3; **110 mg** St. Szatmari 14,7; **400 mg** Z. Jelinek (KH) 57,1; **ÎNĂLȚIME** H. Jaroslav (KH) 1,95; **suliță** G. Piculschi 62,26; **4 × 100 m** Cluj 42,0; FEMEI: **100 m** Ludmila Rohlichova (KH) 12,5; **200 m** Ileana Silai 25,0; **100 mg** Iuliana Crișan 15,4; **4 × 100 m** Cluj 50,2.

PETRE NAGY — coresp.